

TRƯỜNG CA NHỮNG CƠN GIÔNG BÃO

Cư sĩ Liên Hoa

Nhìn trên màn ảnh TV thấy toàn diện thảm cảnh hỗn loạn do số lượng người di tản lánh cơn bão Katrina đang tới trong ngày 29.08.05 và rồi sau đó, gặp lại những người bạn, những người đồng hương đến từ những vùng duyên hải của các tiểu bang Louisiana, Mississippi, Alabama... để nghe lại, để chia sẻ, để choáng ngợp trong nỗi đau xót đồng loại, để nhìn thấy thật rõ những gì đã xảy ra do hậu quả của cơn bão, nhà sập, người chết, phố phường hư hỏng, ngập lụt, một sự hủy diệt dã man v.v... và để rồi, vài tuần sau, ngày 22.09.05- chính mình lại là một trong những nạn nhân lánh bão, đã rời khỏi Houston, Texas để đi đến San Antonio, vì theo dự báo cơn bão Rita này sẽ đi thẳng vào Houston vào sáng ngày thứ bảy 24.09.05 và là một cơn bão được dự đoán là sẽ rất tàn hại, khủng khiếp cho nhân mạng và toàn diện môi trường sinh sống của con người.

Tôi cảm thấy thấm thía với câu nói của một Thiền sư Việt Nam: “ *Một thưở ra đi thân cát bụi. Ngàn năm mất dấu lối về quê= Vĩnh vi lăng đặng phong trần khách. Nhật cố gia hương, vạn lý tâm*”. Cái cảnh hoạt náo, sống chết, sanh tử này làm nổi bật lên tính chất của một cuộc ra đi và cũng làm hiện rõ cảnh đời vô thường, sự tương duyên tương sinh của của vạn hữu. Bởi vì trong vũ trụ này không có một sự vật nào hiện hữu đơn độc, như tinh thần của Kinh Hoa Nghiêm nói- có nghĩa là một sự vật có mặt, hiện hữu bao gồm tất cả những nhân duyên, mọi nguyên tố cấu tạo nên nó. Là một con người- *nhất là một người có nghiệp với Đức Phật*, những cảnh đời đau thương này làm tôi vô cùng xúc động và bài thơ sau được viết trong tâm trạng, xúc cảm tận cùng, tuôn tràn tương quan với cảnh ngộ.

*Katrina, Rita- Dù là em đã đi qua hay là sau này có những cơn giông bão đến nữa (Điều mà không bao giờ ai muốn) có gieo rắc sự thê lương, thù hận, cuồng nộ, tang tóc, đổ nát trút lên thân phận con người, thì cũng không bao giờ và sẽ không bao giờ em có thể xoá tan hay hủy bỏ đi được tình cảm thương yêu, sự chia xẻ, đùm bọc lẫn nhau giữa con người trong lúc khốn cùng nguy hiểm. Bài học khổ đau, vô thường này khi thân phận con người được phơi bày ra, chịu đau đớn dưới sức tàn phá vô tình của thiên nhiên, tình yêu thương đồng loại đã có từ ngàn xưa bỗng bừng trỗi dậy và tiếp nối. *Lửa yêu thương đã có mặt và sẽ không bao giờ lịm tắt.* Nay em, đó chính là món quà vô giá, vô cùng tuyệt đẹp mà con người hãnh diện đã và đang đóng góp cho hành tinh này cũng như đối mặt với sự cuồng bạo của thiên nhiên.*

*Bão đang đến nơi này
Lời báo động khẩn cấp đưa ra
Mọi người cần di tản, tránh xa vùng nguy hiểm
Từng đoàn người lũ lượt nói đuôi nhau
Từng chiếc xe như sợi chỉ kéo dài vô tận
Xăng hết, xe cháy, xe chết máy
Lo âu, sợ sệt, đói lả, lúnh quýnh, bên những gì mang theo gọn nhẹ
Nổi u sầu, căng thẳng chông chát trên gương mặt, vắng bóng nụ cười
Trên đoạn đường dài, đến những thành phố lân cận được gọi là an toàn,
dù không ai muốn rời xa nơi đã trưởng thành, phồn vinh
Nhà cửa, tiệm tùng, cơ ngơi, phố xá
Do bàn tay, trí óc con người tạo dựng nên trên những vô thường mỏng manh
của cuộc đời,
không phải cho riêng mình, nhưng cho trái đất này màu mỡ, muôn hình
Cho bao thế hệ sau này tiếp nối học những bài học công sức của người đi
trước
để bảo vệ và phát triển hơn
Ai cũng thăm hy vọng sớm trở về
Khi cơn bão đi qua
Mong nhà cửa yên ổn, không bị tàn phá
để đường phố mỉm cười, tiệm tùng sầm uất, những ngôi trường được mở cửa
lại,
tiếng trẻ thơ, tiếng học trò vang rộn làm ấm tình người
Nhưng...
Em vô tình đi qua đây, mang những đọa đày
Em đã qua đây, mang những hận thù
Trút lên thân phận con người
Trên những thành phố địa đàng
Do con người xây dựng đã bao năm*

Katrina, Rita- tên em là huyền thoại
Là mộng mơ mang dấu u sầu
Là những bài thơ thao thức lòng người
Hay em là- những cơn đau rướm máu
Đôi mắt kia- sao không là ánh sao lấp lánh?
Mà là những trùng sâu, tâm điểm của bão tố
Mái tóc em – sao không là những làn mây?
để tuôn rơi muôn vạn lời thơ?
em lại là vầng mây đen phủ kín, xoáy nát
trên con người, trên những trẻ thơ,
trên những người già, trên những thiếu phụ, trên những người bệnh hoạn, tật
nguyên,
trên những người khoẻ mạnh mong đóng góp sức lực cho đời, trên những
con người-
có những đôi tay yếu đuối, chơi vơi bàn tay nắm bóng không hy vọng
đó không phải là cơn hồng thủy, nhưng là sự dã man, tàn bạo, giận dữ...
mong xoá bóng con người
nếu không có nhân loại, hành tinh này sẽ ra sao?
Nếu không có con người, trái tim nào rào rạt, nóng bỏng yêu thương?
những vùng đất hoang sơ này, đã có con người làm nên kỳ tích,
xây dựng lên những thành phố
có những con người với trái tim, với tấm lòng, trí tuệ tạo dựng cuộc đời
em đã đi qua, để lại những gì
em đã đi qua, xây đắp những gì
em đã vô tình qua đây, còn lại những gì
Người còn có tình, nhìn lại quanh đây nào thấy bóng người
Người còn có tình, nhìn khắp xung quanh, thấy lòng quặn đau
có những con người đã chết, có thịt da sinh thối, có thành phố hoang tàn,
có nước ngập đến nóc nhà, có bóng mây mờ bao phủ,
có nước mắt tận cùng đau khổ buông rơi
Ta thét lên vì loài người
Bởi vì em đã tàn phá thân thể con người
Ta thét lên vì loài người, đôi tay chấp lại
Có gì vui không em
Khi có người gục xuống
Có gì vui không em
Khi trẻ thơ tắt nụ cười
Gia tài nào còn để lại
Có còn gì để lại, có bóng xanh nào làm mát cuộc đời,
để nụ cười có nở trên môi, rạng ngời lên ánh mắt

Mọi người đã đến với nhau, khi thân phận được phơi bày mỏng manh
Tình thương đã nở với nhau, khi đau khổ vườa tròn đầy
Bàn tay đã đến với nhau, khi thương tích đầy người
Ta yêu con người
Như đất yêu cánh đồng lúa chín
Bồi đắp nên da thịt
Ta yêu con người
Như từng cánh hoa hương nhụy
Nuôi sống loài ong viẽn xứ
Đem chất mật cho đời
Em đã đến
Rồi em sẽ trôi qua như mộng, giắc mộng hãi hùng
Để lại vết thương trên thân thể con người
Nhưng con người vẫn còn mãi giắc mơ
Trong cuộc viẽn du làm người- đó là tình người, là tình thương yêu đồng
loại,
chia sẻ cho nhau mà bóng dáng nhân loại, vóc dáng con người-
thành hình bởi tâm lòng yêu thương.

Ngày 26.09.2005

